

De Dorpswandelaar 13

Ik heb best veel gewandeld in mijn leven. Vroeger met mijn ouders en broers, een beetje als een Zondagse plicht na de Mis. Dan werden we door mijn moeder eerst terdege bekeken of we er wel netjes uitzagen (haartjes gekamd, schoenen gepoetst, plooi in de korte broek en zeker geen vlekken op de blouse) want je wist maar nooit waar je terecht kon komen, en dan gingen we op weg naar een bestemming die mijn vader ruim vantevoren had uitgezocht. Hij ging voorop, de wandelstok werd zwierig gehanteerd, soms als groet naar een of andere bekende, maar meestal om het tempo aan te geven waarmee voorwaarts werd gegaan. Met mijn moeder aan zijn zijde werd de stad verlaten en kwamen we op de landweggetjes waar ons kinderen iets meer ruimte werd geschonken om te hollen of stil te staan. Het moment voor mijn moeder om ons opmerkzaam te maken op iets dat in de berm stond of groeide en ons dan te vragen of wij wel wisten wat daar groeide? Mijn kennis der natuur heb ik voornamelijk daaraan te danken.

Later, veel later wandelde ik liever alleen, zonder dat wakend oog van ouders en familieleden, burens en toezichhouders van school en politie. Maar dat kwam omdat ik in mijn jongelingsjaren vaker verliefd bleek te worden dan mijn opvoeders wenselijk achten voor mijn toekomst. Het heeft niet echt gebaat, ik heb best veel stappen op het liefdespad gezet in mijn geboorteplaats en heb de stad danook veelvoudig doorkruist op zoek naar rustige plekje geschikt voor intieme samenkomsten met het andere schoons.

Weer later was het hare Majesteit die mij dwong om te wandelen. O, wat had ik een hekel aan afstandsmarsen met volle bepakking. Dom, achter de rug van je voorganger, "immer gerade aus" met potjes vet totdat we bezweet en met blaren vanwege het niet gewende schoeisel de eindeloos lijkende kilometers achter ons hadden gelaten en we even mochten rusten tot de (dienst)plicht weer "Geeft Acht" eiste.

Later, in diezelfde periode, toen ik een Ster had gekregen, vond ik het wandelen met zo'n 50 kerels ineens veel leuker. Maar toen had ik ook meer vrij uitzicht, dan alleen dat met een bewegende rug voor je neus. Daar heb ik de conditie gekregen die me vandaag de dag op m'n oude dag nog steeds van pas komt als ik ga wandelen.

Ik heb dus veel en vaak gewandeld op heel wat locaties. Maar wat ik nog nooit had gedaan was een huiswandeling. Ja, u leest het goed: HUISWANDELING. Het overkwam mij op onze vakantie in Italië. We hadden op een plaatje een huis gehuurd voor 2 weken. Het had er al mooi uitgezien op die foto, maar de werkelijkheid sloeg alles. Het stond op de top van een flinke heuvel, net buiten Asti, een gezellig en fraai stadje, een kilometer of 50 van Turijn. Het HUIS bleek een enorm blok te zijn in een Grieks-klassieke stijl met overdekte terrassen gestut door zuilen, serre-achtige uitbouwen en met meer dan 40 vertrekken die je niet "kamers" mocht noemen. Elk vertrek leek wel een compleet appartement te zijn met muren en plafonds die bedekt waren met fresco-achtige taferelen. Ik had dat soort kamers en aankleding natuurlijk wel vaker gezien, maar dan in musea-achtige en kloosterachtige omgevingen. Nog nooit in een huis.

Buiten lagen gebouwen - de vroegere stallen waar de familiekoetsen en de paarden stonden - die nu getransformeerd waren tot vakantiehuizen. In een daarvan kwamen mijn vrouw en ik te wonen. Het uitzicht naar buiten vanaf de berg was fantastisch. Het interieur van onze plek, rustiek met zware - niet te tillen en te verplaatsen - meubels, wat ik na een poging om ze te verzetten rap achterwege liet. Alles was groot, ruim en schaduwwijk, wat met de vele zonneschijn geen overdadige luxe bleek. Alles was er. En alles van vroeger was er ook. Niet meer werkend, maar wel behouden en dat gaf ons het prettige gevoel "t hoort hier".

Voor ons huis een flink grasveld waarop ik, als ik dat wenste, gemakkelijk een golfballetje kon slaan. Luigi, de hoofdbewoner, kwam me zelfs vertellen: "I will do the green for you". Hoe fijn wil je het hebben?

Luige en zijn vrouw Guiseppemina, een lief stel, beheerden het landgoed al ruim 42 jaar. Voor die tijd vertelden zij ons was het huis de burgemeesterswoning van Asti en daarvoor de bezitting van een adellijke familie van baronnen. De eerste bebouwing dateerde al van rond de jaren 1000 (n. C.) . Zo oud! En tegelijk met die onthulling ontvingen wij de uitnodiging voor de HUISwandeling.

De surprise van de dag was niet alleen dat wij manden vol folders, kaarten en mappen vonden van wat de omgeving een wandelaar te bieden had, maar vooral de grote fles Asti Spumante die lekker koel op ons stond te wachten als welkom. "Originale", zo wil je wel thuis komen toch? Enkele dagen later was het zover. De grote toegangsdeur zwaaide wagenwijd open en voor onze verbijsterde ogen ontvouwde zich een magistrale entree met een gigantische draaitrap die maar liefst 4 etages omhoog cirkelde naar de bovenste etage. Straks gaan we naar boven, maar ik neem jullie eerst mee naar de kelder, zei onze gastvrouw. En daar gingen we de donkerte in naar een verbazingwekkende ruimte onder het hele huis, meer dan 2manshoge plafonds, ingedeeld in diverse plekken waar naar mijn gevoel alleen maar gefeest en geschanst werd rond enorme tafels met rondom oude wijnvaten, afgewisseld met vuurplaatsen en haarden, maar ook "zitten" (geen zitjes, die zou je daar niet meer terugvinden, dus "zitten") waar je bijna in kon slapen, in elk geval breeduit kon luieren met zicht op marmeren en granieten keukenbladen waarachter koks braadstukken en andere heerlijkheden gingen bereiden. Een droom of misschien wel een nachtmerrie voor iemand die in een doodgewoon Nederlands tussenwoninkje moet leven.

Nauwelijks bekomen werden we meegevoerd naar de hogere sferen, waar ons steeds op het uitzicht door de magnifieke ramen en het inzicht naar binnen in luxe uitgevoerde badkamers, woonvertrekken en slaapkamers werd getoond. We hebben niet alle 40 kamers gezien. Was ook niet nodig, we hadden al bijna ademnood en toen hoorden we dat het echtpaar ons mededeelde dat ze van plan waren het landgoed van de hand te doen omdat het te groot en teveel werk was. We willen veel kleiner gaan wonen en liefst terug naar Kenia, waar we vroeger 7 jaren hebben gewoond in een heel klein huisje. Meer hebben we niet nodig als je altijd buiten kunt leven.

Toen viel ons kwartje en wisten we dat we heel blij zouden blijven met ons Nederlandse fijne, niet al te grote, maar levensbestendige huisje in Dommelen waar omheen het gewoonlijk prettig wandelen is. En daar droom ik dan bij tijd en wijle van een "droom van een huis in bella Italia". Maar gelukkig dan niet het mijne.

De ... Droomhuis-wandelaar.